

ТОШО ТОШЕВ

ВЛАСТ

enthusiast

Тошо Тошев
ВЛАСТ

- © Тошо Тошев, автор, 2018
- © Тони Ганчев, художник на корицата, 2018
- © „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“, 2018
Enthusiast – запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-286-1

ТОШО ТОШЕВ
ВЛАСТ

РОМАН

enthusiast

София, 2018

Възможно е някои читатели да съзрат в съдбата на главната ми героиня Рая биографични черти на популярни дами от близкото минало. Няма да потвърдя, нито пък ще отричам каквото и да е впечатление от нейния образ. Мога само да си призная, че Рая прилича на хубава комсомолка от български град, която не съм си измислил. Искам единствено да напомня, че кариерният бум, отключван чрез секс, не е откритие на модерната демокрация. Мощта на красивата млада жена е взривявала клетките на морала векове преди мощта на науката да взриви клетките на урана.

Разбира се, от тази книга не бива да се очаква документална точност в споменатите исторически имена и събития. Те, както и всички останали, са само образи от роман.

В последно време много се изговори „за“ и „против“ комунизма, какъвто всъщност у нас не е съществувал. Факт е обаче, че негово подобие изживяхме. Този роман е опит да се покажат част от чертите му, довели и до срамни петна на родната демокрация, които тегнат над всички ни.

Авторът

СЕКС С ПАРТИЙНО ПОРЪЧЕНИЕ

1.

Първият секретар съблече самото си и го хвърли на стол край голямата заседателна маса. Разхлаби и тежкия възел на вратовръзката, което също показваше по-интимния характер на срещата. (Вратовръзката сутрин си връзваше сам и това му умение бе известно в целия комитет. Преди време някои по-амбициозни мъже от политическия състав поеха почин да усвоят тази интелигентна мъжественост. Решиха, че е важна като Питагоровата теорема за математиката.)

Рая не се притесняваше от първия кабинет на града, но пристъпи с неясна усмивка – бе изненадана да я поканят точно сега. До конференцията оставаха няколко дни! Мъжът явно умееше да чете по лицето ѝ, хвана я за ръка и с приятелски жест я поведе към къта за гости. Настани я, седна и той, като веднага натисна звънеца за секретарката си.

– Ще се намачка самото ви, другарю Белов – поиска да го оправя момичето.

– Нищо му няма – издръжливо е, колкото мен.

В този момент тапицираната с кожа врата едва-едва се открехна и секретарката – достолепна другарка с побеляла коса, показа главата си:

– Дай ни две френски конячета, кафе и вода – нареди с мекия си глас първият секретар.

Рая бе чувала и другите му октави на шеф, макар че не ги бе пробвал за нея. Поне досега.

Другарката не каза и дума... Просто главата се скри.

След малко донесе поръчката и момичето се отпусна: в първия миг малко се притесни какво ли ще си помисли тази жена за коняк по никое време?

– Отива ти униформата – огледа я първият секретар.

Рая беше дошла направо от лагера, в който няколко стотин комсомолци от окръга тренираха за предстоящата конференция. Тя бе утвърдена за командир на младежкия гарнизон и отговаряше за посрещането на важните гости от София. Отговаряше да се усеща подем, ентузиазъм и прочие. Така бе записано в Заповед номер Едно на окръжния щаб.

Е, в лагера имаше ред, живееха униформени, и Рая носеше дочен син панталон, яке от същия плат, а на якето, точно върху сладкия хълм над сърцето ѝ, блестеше пагон: червен с три жълти звезди върху него.

– Благодаря... Щом ме харесвате. Вие разбирате повече...

– Аз те харесах още при първата ни среща преди години.

Рая пристигна до комитета спокойна, но сега, с тази кехлибарена течност пред двамата, главата ѝ зашумя: „Да не би?...“ Познаваше силата на красивото си лице – издължено, с изпъкнали скули и зелени очи, на тънката си, висока снага и големи гърди, уравновесени отзад чрез сластния овал над дългите ѝ бедра.

В по-интимните къшета на окръга се шушукаше, че другарят Петър Белов се слави като „ценител“.

Не се уточняваше какво точно цени. Нямаше думи за страст към пощенски марки или редки монети, не членуваха и в „ценителски“ дружества.

Рая обаче не се отъркваше из къшетата. Познаваше отблизо младата прокурорка, пристигнала заедно с нея от София. Знаеше колко настървено като студентка я гоне-

ха, но знаеше, че и трудно я стигаха. Освен ако тя сама не реши да поспре. И точно в централното кафене на града, а не из някакви потайни къшета тя сама ѝ призна кой в техния град е добрият спринтьор.

– Нека се чудят на какво е ценител Белов!

Каза го без „другаря“ пред името, което само по себе си означаваше близост. След като си ставаше ясно, че не означава ирония. Белов я поканил да обсъдят един специфичен казус при политическо престъпление. Труден дори за окръжния прокурор. Поканил я, значи, не в кабинета си, а в партийната резиденция. След което имало и вечеря.

– За другото нямам какво да говоря. А то пък няма и за какво...

Малко преди да тръгне от София, прокурорката Милена Радонова се бе обзавела със семеен другар, от когото старата ѝ партийна фамилия не била във възторг. Баща му преди години едва се разминал с Народния съд ...

– Какво му е специфично на казуса?

Рая познаваше окръжния прокурор, симпатията, признат майстор на вино с ароматен танин и на яка ракия. О, и носеше страхотно на пиене. Веднъж окъснели в някакъв бар, та прокурорът сам ги разкарал с новата лада. От „Мототехника“ му я доставили само за месец, докато другите чакаха по седем-осем години.

Едва се довякъл до нея, подкрепял го милиционер от охраната.

– Нагласи ме да седна и си отивай, пази, че е пълно с пияници! – наредил, размахал и двете ръце, окръжният прокурор. – Сядайте всички! – обърнал се след това към компанията. – Щом пийна, съм много добър.

Освен като славен пияч, беше чувала Рая, се славел и като добър прокурор.

– Не е казус това! Върховна политика е то, така го нарече Белов.

Някакъв влюбен юнак, младо момче, хукнал да бяга зад граница. И го заклешили, дето се вика, как „пресича браздата“. Доста преди да стигне любимата.

– Не, не е тръгнал на Запад...

Искаше да уточни прокурорката, че не е тръгнал на юг, което (не съвсем географски) се падаше Запад.

– Тръгнал да бяга, няма никога да се сетиш, мила ми Рая – заливаше се от смях прокурорката, – тръгнал да бяга в Съюза!

– Как така в Съюза? За какъв съюз ми говориш?

– За същия. За Съветския съюз тръгнал да бяга. Нашите му отказали виза...

Това си беше за смях. Но страшното бе, че е и тежък политически казус. Бягството зад граница по закон се таксува като предателство. Но точно това? Как да осъдиш човек, устремен към Москва? Не е престъпление за решаване от съда, за окръжния комитет си е то. Даже за него не е! Първият казал, че ще отнесе въпроса Нагоре. Може и до съветския посланик дори.

Всеки ценител на красиво изкуство неминуемо започва да събира колекция. Та може би другарят Белов, мислеше Рая, е открил и в нея достойнства за сбирката си...

Завъртя с любопитство очи – първият я бе настанил в специалното място за гости.

Не помнеше колко пъти е идвала тук, но никога досега не беше канена в него.

В единия край на обличения с дъбова ламперия кабинет архитектурна приумица бе оставила ниша. В хармония с цвета на жълтеникавото дърво тя бе облечена с мастиленосин копринен тапет. Черен кожен диван и два

дълбоки фотьойла обгръщаха в топла прегръдка резбовано старо бижу – масичка. Открита в някакво запусъто мазе, остарявала заедно с първата фабрика за текстил в техния град, затракала в началото на века. Бурните години след Девети септември бяха запратили нейния собственик в революционната преизподня, а масичката в мазето. Впрочем там бе изровено и разнебитено старо бюро и няколко стола, изработени от същия майстор.

Когато Петър Белов, върнат в родния край от Централния комитет, ги съзря – това стана случайно, – веднага ги оцени. И сега – реставрирани, лъснати, но така, че пак да лъхат на старо, те пълнеха с шик кабинета му.

Над дивана висеше картина от местен художник, нарисувана по историческа снимка, известна от много албуми и от документалното кино. На снимката Генералният секретар, тогава само партиен лидер от София, млад и с малко подсилен перчем, стои до Георги Димитров. И не само стои, а говори. Пред лицето му стърчи микрофон, двамата са на балкончето на стария царски дворец, а в краката им бушува възторгът на софийнци.

Тази картина, казваха някои, бе засилила първия секретар направо в Централния комитет – членство, каквото не всички първи по окръзите достигаха. Защото едно е да си бил инструктор в ЦеКа, служител някакъв, макар и партиен, а друго е Член. Да можеш да обсъждаш решенията. Да гласуваш за тях! (Да гласуваш „против“ не бе съвсем позволено...) А авторът на картината, учител по рисуване в местна гимназия, изведнъж, моля внимание, изведнъж бе поканен в Съюза на българските художници. Но после... Светлин Русев нещо го замотал и не ставаше ясно дали е записан.

Тези неочаквани чудеса сътвори първото посещение на Генералния секретар, след като Петър Белов бе върнат от

инструктор в Централния комитет обратно в родния град. И тогава, уловил блесналите очи на големия шеф пред картината, той направил нов решителен ход в кариерата си.

– Ако позволите, имам една скромна идея...

И показал на Генералния репортажна снимка от негова среща с деца. Пионерчета с бели ризи и вратовръзки – алени вратовръзки, полетели от вятъра, а красиво момиче, комсомолка навярно, поставяла нейните червени крила върху любимия приятел на всички деца.

Той ги прегръщал щастлив и засмян.

Снимката била обработена специално: каширана, ретуширана, натъкмена от майстор и поставена в рамка.

Рамката обаче била без стъкло.

– Красива е – харесал я Генералния. – Нема ли да ѝ сложиш стъкло, така може да се изцапа?

– Разбира се, то дори е изрязано – отговорил Белов.

И помолил за автограф върху снимката. А след това и още нещо помолил: дали може да я постави над главата си в кабинета, наместо официалния протоколен портрет, който наистина изглеждал красив и мъжествен, но него го имат на всички места. В хиляди кабинети, по площади и прочие...

Замислил се Генералния, помълчал, харесал бил масления портрет, а и снимката му харесала, и великодушно решил:

– Абе, бех решил да немаме повторения, но добре, ти ще си вторият...

На Петър Белов било вече известно, че подобен репортажен портрет висял над главата на партийния секретар в родното градче на Генералния. Доскоро селце, но някак си изведнъж, вероятно случайно, извиси край него снага фабрика за половинчати проводници. Вярно, не се казваше точно така, но местните хора сами си я кръстиха,

като таяха надежда след време „половинчатите“ да израснат до истински.

И стана селцето градче, с Указ го произведоха.

Тошо Тошев
ВЛАСТ

Редактор *Роси Драгнева*
Автор на текстовете под черта *Мери Балева*
Художник на корицата *Тони Ганчев*
Коректор *Роси Драгнева*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Българска. Първо издание
Формат 16/60×90, печатни коли 23
ISBN 978-619-164-286-1

Издава

enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пблшинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20, тел.: 02/ 943 87 16

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ТОШО ТОШЕВ

ВЛАСТ

В последно време много се изговори „за“ и „против“ комунизма, какъвто всъщност у нас не е съществувал. Факт е, обаче, че негово подобие изживяхме. Този роман е опит да се покажат част от чертите му, довели и до срамни петна на родната демокрация, които тегнат над всички ни.

„Властта и на Бог, и Диктатор произтича от едно ярко усещане – Страх!

Именно то, това подло усещане, което може да срине човек, да го лиши от собствено уважение, да му секне думите и дъха, да му стъпче чувствата под калта, да го лиши от инстинктите даже, именно той – мрачното величие Страх. Именно той бе господар на човека. Диктаторът бе владетелят на Страх“

